

Στήκετε καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις, ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν
Β' Θεσσαλονικεῖς (Κεφ. Β' στιχ. 15)

Ἡ ΦΩΝΗ τῆς ὀρθοδοξίας

15) ΜΕΡΟΣ ὉΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΡΗΓΟΡΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

Κυριακὴ 21 Δεκεμβρίου 1959 (Π.Ο.Η.)
"Ἔτος ΙΔ'. Ἀριθ. 328 Τιμὴ Φύλλου Δρχ. 1
ΕΚΔΟΣΙΣ ΓΕΝΙΚΟΥ ΦΙΛΑΝΘΡΩΠΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Σ.
Γραφεῖα: Ὁδὸς Κάνιγγος 32 Τηλ. 622.952 — Ἀθήναι

Διευθύνεται ἐπὶ Ἀμελοῦς Συντακτικῆς Ἐπιτροπῆς

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἐξάμηνος δραχ. 15.— Ἐτησίᾳ δραχ. 80
Ἐξωτερικῶς: Ἐξάμ. δολ. 2.— Ἐτησίᾳ δολ. 4

Π ρ ὀ ς
"Ἀπαντας τοὺς ἀγωνιζομένους ἀδελφοὺς καὶ πατέρας
ἐν τῷ Ἱερῷ τῆς Ὁρθοδοξίας ἀγῶνι.

Πατέρες

Τέκνα ἐν Κυρίῳ ἀγαπητά,

Καθ' ἣν στιγμήν οἱ κώδωνες τῆς Βηθλεὲμ ἤχουν χαρμωδῶς οἱ δὲ ἄγγελοι ἡδυόπλως ὕμνον τὸν ὡς παιδίον νέον τεχθέντα πρὸ αἰώνων Θεόν, ἀπευθυνόμεθα καὶ ἡμεῖς πρὸς ἅπαν τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα, τὸ εὐκλεῶς καὶ εὐδρκῶς ἀγωνιζόμενον ἐπὶ τῶν ἀδαμαντίνων ἐπάλξεων τῆς ἀπροσμάχητου Ἀκροπόλεως τῆς Ὁρθοδοξίας, ἵνα ἀνταλλάξωμεν τὸν ἔδρτισον ἐπὶ τῷ κοσμοχαρμωδῶν γεγονότι χαιρετισμόν.

Χαίρετε λοιπὸν καὶ εὐφραίνεσθε, διότι ἡξιώθητε νὰ ἀνήκετε εἰς τὴν Θεόλεκτον καὶ ἁγίαν ποίμνην τῆς Ὁρθοδοξίας, ἧς κατανυκτικὴ κοιτίς τὸ Ἅγιον Σπήλαιον τῆς Βηθλεὲμ. Χαίρετε καὶ εὐφραίνεσθε, διότι ἡ Θεία Χάρις Σὰς ἡξίωσε τῆς μεγίστης τιμῆς νὰ εἰσθε μαχηταὶ καὶ ἀγωνισταὶ τῆς Ὁρθοδοξίας.

Εὐχόμεθα ὅθεν, ὅπως ὁ ἐν Σπηλαίῳ τεχθεὶς χαρίζῃ ὑμῖν υἱείαν, χαρὰν καὶ τὴν γλυκεῖαν αὐτοῦ εὐλογίαν, εἴτε δὲ ἐνισχύῃ τὸ ἐν ὑμῖν ἀγωνιστικὸν φρόνημα πρὸς ἐπιτυχὴ ἀντιμετώπισιν τῶν ποικίλων καὶ ἀναριθμητῶν ἐχθρῶν τῆς Ὁρθοδοξίας.

Σήμερον κινδυνεῖ περισσότερο ἀπὸ ἄλλοτε σκοτεινὰ κατὰ τῆς Ὁρθοδοξίας δυνάμεις, Μασσωνία, Χίλιασμός, μοδερνισμός, ἀθεΐα, αἵρέσεις.

Σήμερον πύλαι Ἀδου διηνοιχθῆσαν καὶ παμμέλανες δαίμονες ἐξεχύθησαν, ἵνα ἀφανίσουν τὸ Ἔθνος Ἅγιον, τὸ Βασίλειον Ἱεράτευμα καὶ καταποντίσουν τὴν οὐρανοδρόμον Κιβωτόν.

Ματαίᾳ ὅμως ἡ προσπάθειά των, διότι «ὁ Θεὸς μεθ' ἡμῶν», τὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδοξίας ἐτοιμόμαχα καὶ πανέτοιμα διὰ τὸ ὕψιστον καθήκον τῆς Θυσίας.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ φρυκτωροῦσα ἐπὶ τοῦ Μετώπου καὶ ἀνταποκρινομένη εἰς τὰς προσδοκίας τοῦ τε κλήρου καὶ λαοῦ κηρύσσει τὸ ἀνατέλλον ἔτος 1960, ὡς ἔτος ἀγῶνος διὰ τὴν Ὁρθοδόξαν καὶ καλεῖ ἅπαντας, ὅπως ἐν ἀγάπῃ, εἰρήνῃ καὶ ὑπακοῇ συνεχίσουν τὸν ἀπὸ τοῦ 1924 ἀρξάμενον ἀγῶνα μέχρι, ἢ τῆς ὀριστικῆς κατισχύσεως ἢ τῆς ὑψίστης εὐτυχίας τοῦ μαρτυρίου.

Εὐχόμενοι καὶ αὖθις τὴν ὑπὸ τῶν ἀγγέλων τῆς Βηθλεὲμ μελωδηθεῖσαν εἰρήνην καὶ εὐτυχίαν ἐν ταῖς οἰκογενεαῖς ὑμῶν διατελομένη μετ' ἀδελφικῶν καὶ πατρικῶν εὐχῶν.

Ἡ Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ

Ὁ Πρόεδρος
Ἀρχιμ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΠΑΠΠΑΣ

Ὁ Γεν. Γραμματεὺς
Ἀρχ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΚΙΟΥΣΗΣ

“ΞΕΝΟΝ ΤΟΚΟΝ ΙΔΟΝΤΕΣ,”

Ὁ ἀνώνυμος ποιητὴς τοῦ Ἀκαθίστου Ὑμνου εἰς ἓνα ἐκ τῶν οἰκῶν τοῦ ὑπερόχου αὐτοῦ ἀριστουργήματος ἀναφέρεται εἰς τὸ γεγονός τῆς Γεννήσεως τοῦ Σωτῆρος καὶ λέγει: «Ξένον τόκον ἰδόντες ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες»! Ξένος πράγματι ὁ τόκος, ὄχι μόνον διότι ἔγινε ὑπεράνω τῶν ὄρων τῆς φύσεως (Θεὸς τὸ τεχθὲν ἢ δὲ μήτηρ Παρθένος), ἀλλὰ καὶ διότι ἐπραγματοποιήθη ὑπὸ συνθήκας ἐντελῶς ἀπλοϊκῆς καὶ ἀφαντάστως ταπεινᾶς!

Ἀνάκτορον τοῦ Γεννηθέντος τὸ πενιχρὸν σπήλαιον· καὶ ἐνῶ τὴν Γέννησιν «ἄγγελαι μετὰ ποιμένων δοξολογοῦσιν» τὸ Θεῖον Βρέφος δορυφορεῖται ἀπὸ ἄλλοις ζῶα καὶ ἀνακλίνεται μέσα εἰς τὴν φάτνην· καίτοι βεβαίως ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος δὲν ἀπετέλει γεγονός φυσικόν, ἐν τούτοις ὅμως θὰ ἠδύνατο νὰ πραγματοποιηθῇ μέσα εἰς ἓνα χώρον μεγαλυτέρας ἀνέσεις, ἐνδοξοτέρας ἐμφανίσεως! Αὐτὸ τοῦλάχιστον θὰ ἀπῆτει καὶ ἡ πενιχρότερα ἀξίωσις τοῦ πλέον μετριόφρονος ἀνθρώπου!

Ἄλλ’ ἀκριβῶς ἐπειδὴ ὁ Τεχθεὶς ὡς ἄνθρωπος περιέκρυβε ὑπὸ τὸ σχῆμα αὐτὸ τὸ ἀπροσμέτρητον μεγαλεῖον τῆς Θεότητος, τοῦ ὁποῦ δλόκληρον τὸ Σύμπαν συνιστᾷ μίαν ἀμυδρὰν ἀντανάκλασιν δόξης, δι’ οὗτὸ καὶ δὲν χρησιμοποιεῖ τὰ συνήθη μέτρα τῆς ἀξιοπρεπείας, τὰ κατασκευασθέντα μὲ κριτήριον καὶ γνώμονα τὴν ἀνθρωπίνην ματαιοδοξίαν.

Τὰ διακωμῶδεῖ μὲ τὸν «ξένον τόκον» καὶ διακηρύσσει ἀπὸ τῆς πρώτης στιγμῆς τῆς ἐπιγείου πορείας του, ὅτι τὸ πραγματικὸν μεγαλεῖον δὲν ἐκφράζεται μὲ εὐτελεῖ σχήματα ἀνθρωπίνης εὐγενείας!

Τὶ διαφέρει ὁ υἱὸς τοῦ αὐτοκράτορος ἀπὸ τὸν υἱὸν τοῦ ποιμένου; Καὶ τὰ δύο πλάσματα γεννῶνται ἀκουσίως καὶ εἶναι ἀνεύθυνα τὸ μὲν πρῶτον διὰ τὴν αἵγλην τῆς καταγωγῆς του, τὸ δὲ δεῦτερον διὰ τὴν ἀσημότητα τῆς θέσεώς του! Καὶ ὅμως ἡ ἀνθρωπίνη ματαιοδοξία διὰ μὲν τὸ πρῶτον ἐπιφυλάσσει ὅλον τὸν θόρυβον τῆς πολυδαπάνου κοσμικότητος διὰ δὲ τὸ δεῦτερον ὅλον τὸν οἶκτον τῆς περιφρονήσεως!

Καὶ ἡ ματαιοδοξία αὐτὴ συνοδεύει ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ διαμορφώνει τὰς διαθέσεις των καὶ τὸν συναισθηματισμὸν των εἰς τρόπον ὥστε καὶ ἡ ἱστορικὴ κρίσις καὶ ἡ κρίσις τῆς κοινῆς νὰ παγιδεύωνται ἀπὸ τὰ ἐξωτερικὰ σχήματα.

Συντρίβει λοιπὸν εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς τὴν ἀπαισίαν αὐτὴν συμβατικότητα ὁ Σωτὴρ καὶ ἐμφανίζεται τελείως ξένος πρὸς πᾶσαν ἀνθρωπίνην ματαιοδοξίαν.

Τὸ ἀνακλινόμενον Βρέφος δὲν ἐνθυμίζει οὔτε τὸν ἀπτόμενον τῶν «ὀρέων καὶ καπνίζονται», οὔτε τὸν ἀναταράσσοντα τὴν θάλασσαν Ποσει-

δῶνα, οὔτε τὸν ἐκτοξεύοντα τοὺς φρικτοὺς καὶ καταστρεπτικοὺς κεραυνοὺς Δία! Καὶ ὅμως εἶναι ὁ Θεός! Εἶναι ὁ Νοητὸς Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης, ὅστις θὰ καταυγάσῃ τὴν ὁδὸν πρὸς τὸν Οὐρανόν, τὴν ὁδὸν τὴν ὁποῖαν ἀπώλεσε διὰ τῆς ἁμαρτίας ὁ πρωτόπλαστος!

Ἡ ἀπερίγραπτος πενιχρότης τοῦ Σπηλαίου, ἡ ἀφάνταστος πτωχεία τῆς Γεννήσεως, ἡ συντριπτικὴ ταπείνωσις τοῦ Νοητοῦ Ἠλίου, ἡ κατανυκτικὴ ἀπλότης τοῦ συντριπτικωτέρου γεγονότος τῆς ἱστορίας ἓνα καὶ μόνον σκοπὸν ἐπιδιώκουν· νὰ ἀποξενώσουν τὴν ἀνθρωπίνην ψυχὴν ἀπὸ τὴν ἀπάτην τῶν ἐγκοσμίων.

«Ξένον τόκον ἰδόντες ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου». Ἰδοὺ τὸ ὑπέρτατον αἶτημα τοῦ φρικτοῦ Μυστηρίου τῆς Θείας ἐνανθρωπήσεως!

Τὸ Θεῖον Βρέφος ἐπιζητεῖ νὰ ἐξαγιάσῃ τὸν ἀνθρώπινον βίον καὶ νὰ ἀνακατατάξῃ τὰς ἀνθρωπίνους ἀξίας!

Ὁ Χριστὸς δὲν ἐγεννήθη διὰ νὰ πολιτογραφηθῇ μεταξὺ τῶν ἐνδόξων καὶ ἰσχυρῶν τῆς γῆς· ἀλλὰ διὰ νὰ καλέσῃ πλησίον του αὐτοὺς ποὺ θὰ ἐδέχοντο νὰ θεμελιώσουν τὴν ζωὴν τους εἰς τὸ Πνεῦμα καὶ τὴν Χάριν.

«Τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες»!

Τὶ φρίκη, τί ὑποκρισία χαρακτηρίζει τὴν νοοτροπίαν τῶν Χριστιανῶν!

Ἀγωνίζονται διὰ νὰ ἐντοπίσουν τὸν «Ξένον Τόκον» εἰς τὴν γῆν. Νὰ τὸν ἀναμίξουν μὲ μίαν βρωμεράν κοσμικότητα· νὰ τὸν ρυπάνουν μὲ μίαν εἰδωλολατρικὴν ὑλικότητα· νὰ τὸν μεταμορφώσουν εἰς θόρυβον, εἰς μέριμναν, εἰς περισπασμούς!

Δι’ αὐτὸ δὲν δοκιμάζουν τὴν εἰρήνην τῶν ἀγγέλων, τὴν γαλήνην τῶν ποιμένων. Πανηγυρίζοντες τὴν Γέννησιν δὲν ἀναστρέφουν δι’ ἄλλης ὁδοῦ εἰς τὴν Πατρίδα τῆς ἀρετῆς, ὡς οἱ Μάγοι, ἀλλὰ ἐπιστρέφουν πρὸς Ἡρώδη, τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὸ μῖσος, διὰ νὰ προδώσουν τὸ Θεῖον Βρέφος.

Ὡ! ἀγαπητοὶ ἀναγνώσται!

«Ξένον τόκον ἰδόντες ξενωθῶμεν τοῦ κόσμου τὸν νοῦν εἰς οὐρανὸν μεταθέντες».

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἀνακοινοῦται διὰ πᾶσα ἀποστολὴ χρημάτων εἶτε ἀπὸ ὀφειλὴν συνδρομῶν ἐφημερίδος ἢ διαφόρους ἄλλας ἱσφορὰς πρὸς ἐνίσχυσιν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος ἀπευθύνεται **ΜΟΝΟΝ** πρὸς τὸν Ταμίαν Ἱερομ. ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΠΑΠΑΒΛΑΧΟΝ, ὁδὸς Κάνιγγος 32—Ἀθήναι.
(Ἐκ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς)

ΤΟ ΣΠΗΛΑΙΟΝ

Ἡ τὸ σύμπαν σοφῶς διακοσμήσασα Θεία Πρόνοια καὶ περιβαλοῦσα τὸν πλανήτην μας μετὰ τὰς γραφικὰς ωραιότητάς τῆς φύσεως καὶ μετὰ τὴν εὐωσμον ποικιλίαν τῶν ἀνθέων, διετήρησε ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας τῆς γῆς, πρὸς αὐτὴν τυχαίως καὶ ἄνευ, θὰ ἔλεγε τις, σχεδίου βράχους καὶ λίθους, τὰ σπήλαια.

Καὶ τὸ σπήλαιον αὐτὸ τὸ προσέφερε ὡς πρῶτην κατοικίαν εἰς τὸ πλάσμα του, ὅταν ἀκόμη ἡ νηπιακὴ του διάνοια δὲν ἠδύνατο διὰ τῆς τέχνης νὰ ἐξασφαλίσῃ ἀσφαλὴ στέγην! Τὸ σπήλαιον αὐτὸ τὸ προσφέρει ὡς ἀσφαλὲς καὶ στοργικὸν καταφύγιον εἰς τὸν ὁδοιπόρον τῆς ζωῆς, ὁσάκις οὗτος ἀπειλεῖται ἀπὸ θυέλλας, καταιγίδας, ψύχους, καύσωνα, ἄγρια θηρία!

Τὸ Σπήλαιον αὐτὸ, τὸ προσφιλὲς εἰς τὸν Ποιμένα, τὸ κατέστησε, «ὅτε ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου» περίσεμνον ἀνάκτορον, ἵνα ἐν αὐτῷ ἀπερίττως ἀνακλιθῇ ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ!

Καταφύγιον τοῦ Θεοῦ Βρέφους τὸ Σπήλαιον καὶ ὁρμητήριον τοῦ Λυτρωτικοῦ τοῦ Ἔργου!

Τὶ περίεργον, τῷ ὄντι, δρομολόγιον, ἠκολούθησε κατὰ τὴν ἐπίγειον διαδρομὴν τοῦ Ὁ Λυτρωτοῦ! Σπήλαιον—Γολγοθᾶς! Ἐξω τῆς πόλεως τὸ Σπήλαιον· ἔξω τῆς πόλεως ὁ Γολγοθᾶς!

Ἀλλ' ἄς ἐπανέλθωμεν εἰς τὸ Σπήλαιον!

Τὸ κατανυκτικὸν πλάσιον τῆς Θείας Σκηνοθεσίας τῶν Χριστουγέννων εἶναι τὸ Σπήλαιον! Ἐντὸς αὐτοῦ ἀνατέλλει ὁ Νοητὸς Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης! Εἰς τὸν ἀκατέργαστον χῶρον τοῦ οὐράνιου Χερουβεὶμ καὶ μελωδικοὶ ἄγγελοι ὑποκλίνονται μετὰ δέους ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ Βρέφους, ἐνώπιον τοῦ Κυρίου καὶ Βασιλέως τῶν, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῶν! Μέσα εἰς τὸ Σπήλαιον καταφθάνουν ἀσθμαίνοντες οἱ ποιμένες καὶ κατὰ πλῆκτοι ἐπαληθεύουν τὴν προτροπὴν τῶν ἀγγέλων, ὅτι «ἐτέχθη Σωτὴρ»· καθίσταται τὸ Σπήλαιον τὸ σημεῖον προσεγγίσεως Γῆς καὶ Οὐρανοῦ.

Οὕτω τὸ Σπήλαιον ἀποκτὰ μεγαλοπρέπειαν, μεγαλοπρεπεστέραν ὅλων τῶν ἐπιγείων καὶ ἐπουρανίων μεγαλειότητων!

Περίεργος καὶ ἐρευνητικὴ ἡ ἀνθρωπίνη διάνα διερωτᾶται: Διατί ἐπέλεξε τὸ Σπήλαιον ἡ Θεία Πρόνοια ὡς Σημεῖον προσγειώσεως τοῦ ἐπανθρωπήσαντος Λόγου;

Ἐάν τὰ ἀνάκτορα τῶν ἀνάκτων ἦσαν παμμέλανα ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν καὶ τὰ πανδοχεῖα πλήρη διαφθοράς, διατί ὁ ταπεινὸς οἰκίσκος τῆς Πανάγνου Κόρης νὰ μὴ προσφερῇ εἰς τὸ ἔργον αὐτό; Διατί ἡ Θεία Πρόνοια νὰ μὴ ὁδηγήσῃ τὴν Θεοτόκον ὑπὸ τὴν ταπεινὴν στέγην ἑνὸς ταπεινόφρονος νοσταλγοῦ τῆς Βασιλείας τῶν Οὐρανῶν;

Βεβαίως ἡ ἀπάντησις εἶναι δύσκολος καὶ χάνεται μέσα εἰς τὴν περιοχὴν τῶν ἀνεξερευνή-

των βουλῶν τοῦ Θεοῦ! Ἐν τούτοις ὅμως ἡ εὐσεβὴς καρδιά τὴν διαισθάνεται, ὅχι διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὴν ματαιὰν περιέργειαν τῆς ἀνυστάκτου σκέψεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ καρδιά ἀπὸ τὸ δέος καὶ τὸν σεβασμὸν καὶ νὰ ἀναφωνήσῃ «ὡς ἐμεγαλύνθη τὰ ἔργα Σου, Κύριε, πάντα ἐν Σοφίᾳ ἐποίησας». Τὸ ἔργον τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἔχει γεννεσιουργὸν αἷτιον καὶ κατευθύνουσιν δύνάμιν τὴν ἀπροσμέτρητον Ἀγάπην τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸν ἄνθρωπον. «Οὕτω γὰρ ἠγάπησε ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν Υἱὸν αὐτοῦ τὸν Μονογενῆ ἔδωκε»

(Ἰωάν. Γ, 16) Τελεσιουργεῖται δὲ ἔξω τῶν ὄρων καὶ τῶν συνθηκῶν τῆς φύσεως, ἔξω πάσης ἀνθρωπίνης δυνατότητος. Καὶ τοῦτο διότι ἔχει τὸν χαρακτῆρα μιᾶς νέας δημιουργίας, μιᾶς ἀναγεννήσεως εἰς τὴν πραγματῶσιν τῆς ὁποίας ὁ ἀνθρώπινος παράγων εἰς οὐδὲν δύναται νὰ συμβάλῃ. Ὅπως δὲ διὰ τῆς ἁμαρτίας τῶν πρωτοπλάστων διεφθάρη ὅχι μόνον ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ καὶ ἡ φύσις, οὕτως ἐπεβάλλετο διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως ὅχι μόνον νὰ σωθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῆς ἁμαρτίας, ἀλλὰ καὶ νὰ ἐξαγιασθῇ ὁ χῶρος τῆς ἀνθρωπίνης ζωῆς, ἡ φύσις! Τὸ Θεῖον Βρέφος λοιπὸν ἐξαγιάζει κατὰ πρῶτον λόγον τὴν γῆν, ἐν σπηλαίῳ τῆς ὁποίας γεννᾶται! Οὕτω θὰ παύσῃ πλέον ἡ γῆ νὰ ἀποτελῇ τόπον ἐξορίας καὶ τὴν μακρὰν χώραν, εἰς ἣν ὁ ἄσωτος διεσκόρπισε τὰς δωρεὰς τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Τὸ πρῶτον δῶρον τοῦ Θεοῦ Βρέφους ὁ ἐξαγιασμὸς τῆς φύσεως! Πόσον ὀλίγον αἰσθανόμεθα τὴν σημασίαν αὐτὴν; Πόσον ὀλίγον σεβόμεθα τὸν ἐξαγιασμὸν αὐτὸν τῆς φύσεως;

Δὲν ἐξηγίασε ὅμως τὴν φύσιν μόνον διὰ τῆς ἐν τῷ Σπηλαίῳ ἐπιφανείας τοῦ τοῦ Θεοῦ Βρέφους· ὑπέδειξε τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ συνθέτουν τὴν ζωὴν, ὥστε αὕτη νὰ καθίσταται ἀξία τῆς εὐλογίας τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς ὑπερτάτης τοῦ Γολγοθᾶ θυσίας!

Τὸ Σπήλαιον μετὰ τὴν σιωπηλὴν φλυαρίαν τῶν ἀκατεργάστων πτυχῶν τοῦ βοᾶ καὶ διακηρύσσει ὅτι ἡ ἀπλότης, τὸ ἀπέρητον καὶ τὸ ἀνειδίκευτον τοῦ χαρακτῆρος, ἡ γλυκεῖα θαλπωρὴ, ἡ προσιτὴ καταδεκτικότητα, τὸ ταπεινὸν σχῆμα, ἡ πρόθυμος φιλοξενία συνθέτουν τὴν καρδίαν, εἰς τὴν ὁποῖαν εὐδοκεῖ νὰ ἐπαναπαύεται καὶ νὰ ἀνακλίνεται ὁ ἐνανθρωπήσας Λόγος!

Ὁ Νοητὸς Ἥλιος τῆς Δικαιοσύνης μεσουρανεῖ εἰς καρδίας καὶ ἐξαγιάζει αὐτάς, ὁσάκις αὐταὶ βιοῦν (ζοῦν) τὸ φρόνημα καὶ τὸ πνεῦμα τοῦ Σπηλαίου τῆς Βηθλεὲμ.

Πόσοι ὅμως θὰ εὐρεθοῦν νὰ περικοσμοῦνται μετὰ τὴν ἀρετὴν τοῦ Σπηλαίου;

Ἀπὸ τὸν κομπασμὸν τοῦ πρὸ τοῦ μικροφώνου Διακόνου μέχρι τῆς εὐσεβοῦς φλυαρίας τῶν ὁμιλητῶν ἀπὸ τὴν παγερὰν περιφρόνησιν τῆς

Ο ΙΗΣΟΥΣ ΤΩΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΩΝ

«Ὁὗτος κεῖται εἰς πτώσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον»

(Λουκ. Β, 34)

Κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων πολλοὶ πολλὰ γράφουν διὰ τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος. Τὰ περισσότερα ἐξ αὐτῶν στηρίζονται εἰς προσωπικὰς ἀντιλήψεις τῶν συντακτῶν καὶ οὐχὶ εἰς τὰς ἱστορικὰς πηγὰς. Δι' αὐτὸ καὶ λαμβάνουν τὴν μορφήν ἀσεβῶν μύθων καὶ βλασφημιῶν ἐναντίον τοῦ Σωτῆρος.

Οἱ ἄνθρωποι αὐτοί, ἐνῶ διὰ πᾶσαν ἄλλην προσωπικότητα δὲν ἀπομακρύνονται τοῦ γραμμатος τῶν πηγῶν, διὰ τὸ θεανδρικὸν πρόσωπον τοῦ Κυρίου ἀγνοοῦν τὰς πηγὰς αὐτάς, τὰ Ἱερὰ Εὐαγγέλια καὶ γράφουν μυθιστορήματα.

Ἔργον τοῦ Σατανᾶ καὶ τῆς Μαρσονίας ἔργον προφητεὺθὲν ἀπὸ τὸν δίκαιον Συμεῶν κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς Ὑπαπαντῆς εἰς τὸν Ναὸν τῶν Ἱεροσολύμων.

Ἄλλ' ὥς ἴδωμεν, πῶς οἱ Ἱεροὶ Εὐαγγελισταὶ παρουσιάζουν τὸ πρόσωπον τοῦ Σωτῆρος, αὐτοὶ οἱ ὅποιοι ὑπῆρξαν αὐτόπται καὶ αὐτήκοοι, καὶ αὐτοί, οἱ ὅποιοι ἔχουν τὴν μόνην ἔγκυρον καὶ ἐπεύθυνον γνώμην.

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς ἀναφέρει τὸ περιστατικὸν τοῦ Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου, καθ' ἣν ἡ Γέννησις τοῦ Σωτῆρος δὲν ἀποτελεῖ σύνθετος φυσιολογικὸν γεγονός, ἀλλὰ θαῦμα!

Ὁ Ἄγγελος ἀπευθύνει τὸν οὐράνιον ἀσπασμὸν πρὸς τὴν Θεοτόκον:

«Χαῖρε, Κεχαριτωμένη· ὁ Κύριος μετὰ σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν». Καὶ μετ' ὀλίγον ἔξαγγέλλει τὸ σωτήριον μήνυμα «Μὴ φοβοῦ, Μαριὰμ· εὗρες γὰρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ, καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ καὶ τέξῃς υἱόν καὶ καλέσῃς τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν».

Εἰς τὸ ἄκουσμα αὐτὸ ἡ Θεοτόκος προβάλει τὴν φυσικὴν ἀδυναμίαν τῆς ἀγάμου κόρης νὰ τεκνοποιήσῃ. *«Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν Ἄγγελον· πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;»* Καὶ τότε ὁ Ἄγγελος ἀποκαλύπτει τὴν συντριπτικὴν καὶ τρομακτικὴν πραγματικῶς ἀλήθειαν, ἡ ὁποία ἀποδεικνύει τὸ μέγεθος τῆς ἀνάγκης τοῦ Θεοῦ. *«Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα Ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σέ καὶ δύναμις Ὑψίστου ἐπισκιάσει σοί· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ*

σοῦ ἅγιον κληθήσεται Υἱὸς Θεοῦ».

Εἰς τὸν διάλογον αὐτόν, τὸν ὁποῖον μᾶς διέσωσε ὁ Εὐαγγελιστὴς Λουκᾶς εἰς τὸ Α' Κεφάλαιον καὶ μεταξὺ τῶν στίχων 26—38 διαφαίνεται καθαρώτατα ἡ ὑπερφυσικὴ ἐκ Παρθένου Γέννησις τοῦ Σωτῆρος, ἥς ἀποκλειστικὴ καὶ μοναδικὴ αἰτία ἡ Δύναμις τοῦ Θεοῦ.

Τὴν ὑπὲρ λόγον κυοφορίαν τῆς ἀπειρογάμου κόρης ἐπιβεβαίωσι ἡ ἐκ Πνεύματος Ἁγίου ἐμπνευσθεῖσα ὁμολογία τῆς Ἐλισάβετ.

Αὕτη μόλις τὴν ἐπεσκέφθη ἡ Μαριὰμ εἰς τὴν Ὁρεινὴν καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου ἡσπάσθη τὴν Πάναγνον Κόρην καὶ εἶπεν πρὸς αὐτήν: *«Πόθεν μοι τοῦτο ἵνα ἔλθῃ ἡ Μήτηρ τοῦ Κυρίου πρὸς με; Ἰδοὺ γὰρ ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτα μου, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν ἀγαλλιάσει ἐν τῇ κοιλίᾳ μου»* (Λουκ. Α' 43—44).

Ὁ Εὐαγγελιστὴς Ματθαῖος περιγράφει μὲ κατανυκτικὴν ἐνέργειαν τὴν πληροφορίαν, πού ἐδέχθη ὁ μνήστῳ τῆς Παρθένου Ἰωσήφ ἀπὸ τὸν ἄγγελον, διὰ τὸν ἐσκανδάλισε ἡ προϊοῦσα κυοφορία τῆς Παναγνῆς Κόρης τὴν ὁποίαν *«ἐβουλήθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτήν»* (Ματθ. Β, 19). Ἰδοὺ τί λέγει ὁ ἐπιφανὴς Ἄγγελος εἰς τὸν Ἰωσήφ *«Μὴ φοβηθῇς παραλαβεῖν Μαριὰμ τὴν γυναῖκα σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτῇ γεννηθὲν ἐκ Πνεύματος ἔστιν Ἅγιον»* (Ματθ. Α, 20). Καὶ ὑπενθυμίζει εἰς τὸν Ἰωσήφ, γνώστην ὄντα τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης καὶ προσμένοντα τὸν Μεσσίαν, τὴν γνωστὴν προφητείαν τοῦ Μεγάλου Προφήτου Ἡσαΐου, καθ' ἣν *«ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει καὶ τέξεται υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ, ὃ ἔστι μεθερμηνεύμενον μεθ' ἡμῶν ὁ Θεός»*.

Εἰς τὴν Γέννησιν τοῦ Σωτῆρος δεσπόζει τὸ ὑπερφυσικὸν στοιχεῖον. Τὰ πάντα διενεργεῖ ἡ Θεία Χάρις ἀναστέλλουσα τοὺς δροὺς τῆς φύσεως.

Τὸ γεννηθὲν δὲ ὑπὸ τὸ ἀπλόυν καὶ ἀσθενὲς σχῆμα τοῦ Βρέφους δὲν ἦτο ἄγνωστον καὶ ἀνυπαρκτον πρὸς τὴν Γεννήσεως. Ἰδοὺ τί λέγει περὶ αὐτοῦ ὁ ὑψηλὸς Θεολόγος Ἰωάννης. *«Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ Λόγος, καὶ ὁ Λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν καὶ ὁ Θεὸς ἦν ὁ Λόγος»* (Ἰωάν. Α, 1). Οὗτος λοιπὸν *«ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν»* (Ἰωάν. Α, 14).

Αὐτὸς εἶναι ὁ Ἰησοῦς τῆς Βηθλεέμ, ὁ Ἰησοῦς τῶν Εὐαγγελίων.

Ἀπλᾶ, ἀπέριττα, θεῖα, οὐράνια εἶναι τὰ γεγνότα τῆς Γεννήσεως καὶ πρωταγωνιστῆς αὐτῶν ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ.

Αὕτη εἶναι ἡ φωνὴ τῶν Εὐαγγελίων, τῆς Ἰστορίας.

Πάντα τὰ ἄλλα ἀποτελοῦν ἐκτρώματα ἀσεβοῦς καὶ βλασφημοῦ φαντασίας, ξένα πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐκκλησίας πρὸς τὴν δυστυχίαν καὶ τὸν πόνον τῶν «κοπιῶντων καὶ πεφορτισμένων» μέχρι τῆς ἐξηζητημένης κοσμικότητος, πού διακρίνει τὴν συμπεριφορὰν τοῦ Κλήρου καὶ τοῦ λαοῦ βλέπει κανεὶς μετὰ θλίψεως νὰ ἀπουσιάζει ἡ γλυκεῖα χάρις τοῦ Σπηλαίου.

Καὶ τότε ἐν ἀπογνώσει διερωτᾶται:

Ποῦ θὰ ἀνακλιθῇ τὸ Θεῖον Βρέφος;

Οἱ μεγάλοι μας λοτέχναι

ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΣ ΜΩΡΑΪΤΙΔΗΣ

Σύγχρονος τοῦ Ἀλεξάνδρου Παπαδιαμάντη καὶ φίλος του ἀνήκει εἰς τὴν μεγάλην χορείαν τῶν εὐσεβῶν λογοτεχνῶν, οἱ ὁποῖοι διέθεσαν τὸ χάρισμα τῆς τέχνης εἰς τὴν ἔκφρασιν τῶν ὡραίων ἐθίμων τῶν παραδόσεων τῶν χριστιανικῶν ἀρχῶν καὶ ἀνυψοῦν τὸν ψυχικὸν κόσμον τῶν ἀναγνωστῶν μέχρι τῶν ἐπουρανίων καὶ ἀγαπητῶν σκηνομάτων τοῦ Κυρίου. Κατωτέρω παραθέτομεν μέρος εὐσεβοῦς ἀποδημίας του εἰς τὴν Βηθλεέμ.

ΤΗΝ ΠΑΡΑΜΟΝΗΝ ἐνωρίς εἶχε γεμίσει ὄναος ἀπὸ τοὺς προσκυνητάς, οἱ ὁποῖοι καὶ ἀφοῦ ἐτελείωσεν ἡ Ἀκολουθία τῶν Μεγάλων Ὁρῶν, ἐξηκολούθησαν νὰ μένουν ἔνδον, ἵνα μὴ χάσουν τὴν θέσιν των, ἀναμένοντες τὴν νυκτερινὴν λαμπρὰν Ἀκολουθίαν κάτω ἐν τῷ Ἀγίῳ Σπήλαιῳ. Καθίσαντες ὑπὸ τὰς ἀψίδας καὶ τὰς ἄλλας στοάς, ἄλλοι μὲν συνωμίλουν κατὰ συντροφίαν, ἄλλοι ἀνεγίνωσκον βιβλιαράκια ὁποῦ εἶχαν ἀγοράσει ἀπὸ τὸ Βεζεστένι, ἄλλοι προσήχοντο ἢ ἀνεγίνωσκον τὴν Μετάληψιν ἐτοιμαζόμενοι νὰ κοινωνήσουν. Ἄλλοι δέ, οἱ πλέον κουρασμένοι, ἐπιστρέψαντες τῇ κατοικίᾳ των ἀνεπαύοντο λαγωκοιμώμενοι. Καὶ ἤκουες κατὰ διαλείμματα στεναγμούς ἀπὸ καρδίας εὐλαβητικῆς, ἢ ἀναφωνήσεις εὐχαριστηρίους ὁποῦ ἡξιώθησαν νὰ ἀπολαύσουν τὸν ἱερὸν παλαιὸν τῶν πόθων. Ἦσαν πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς, ἰδίως καλογραφαὶ πολλοί, οἱ ὁποῖοι διέμενον ἐξ εὐλαβείας πολλὸν χρόνον παρατυχόντες εἰς πολλὰς πανηγύρεις τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, οἵτινες διηγούντο εἰς τοὺς πρωτοφερμένους τὰ τῆς τελετῆς. Γενικῶς δὲ ἐπὶ τὰ πρόσωπα πάντων ἐπέπνεε μία παιδοποιότης εὐχαρίστησις, ὅτι ἔβλεπον τὸν τόπον ἐκείνον, τὸν ὁποῖον πρῶτα - πρῶτα ἐθώπευσε μὲ τὸ ἀνθρώπινον βλέμμα τοῦ Ὁμογενεῖς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ. Ἀνέμενον δὲ ὅλοι μὲ χαρὰν τὴν ὥραν ὁποῦ λαμπαδηφοροῦντες θὰ κατήρχοντο εἰς τὸ Ἅγιον Σπήλαιον.

Ἀφοῦ ἐπροσκύνησα τὰς Ἀγίας Εἰκόνας, ἐξηλήθον νὰ περιεργασθῶ τὴν πόλιν. Ἦτο νύξ. Ἡ μεγάλη αὐλὴ τοῦ Ναοῦ ἦτο γεμάτη πλέον. Καὶ ἤκουες ἐν μέσῳ τοῦ πλήθους τὰς φωνὰς τῶν ἐμπόρων εἰς ἑλληνικὴν καὶ ρωσικὴν γλῶσσαν.

— Γὰρ τοὺς χατζήδες ἀπὸ τὸ χατζηλίκι !

— Χαρασὸ κομπολόι ! Ὁραῖο κομπολόι ! Σβιατόγιε κομπολόι ! Ἅγιο κομπολόι ! Ἐνῷ οἱ πωλοῦντες μικρὰ πλακούντια καὶ χαλβᾶν, ἡλάλαζον ἅγια ἀποκαλοῦντες ὅλα.

Τὸ Βεζεστένι ἦτο καταφώτιστον. Εἰς τὰ καφενεῖα πλήθος, ὁ κρότος τῶν ναργηλετζίδων ἀτελείωτος, τὸ ροῦφημα τοῦ καφέ ἐλκυστικώτατον.

Ἕλληνες, Ρῶσοι, Συριάνοι, Κόπται, Ἀρμένιοι, ἀναμῖξ ἐπηγαινοῦρχοντο βλέποντες ἢ ἀγοράζοντες.

Αἴφνης ἀκούομεν μακρόθεν ἀπὸ ἑνα λόφον φωνὰς εἰς ρωσικὴν γλῶσσαν μὲ ἀλαλαγμούς χαρᾶς :

— Βοτ ζβεζντά ! Βοτ ζβεζντά ! (Νὰ ὁ ἀστέρης).

— Βοτ σβιατόγιε Πάστριγιε ! (Νὰ οἱ Ἅγιοι Ποιμένες).

Ἦσαν οἱ Ρῶσοι τῆς λαϊκῆς τάξεως εἰς μέγαν ἀριθμὸν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες, τοὺς ὁποῖους εἶχαμεν συνοδοιπόρους, μὲ τὰς χονδρὰς ζῶνας των, τὰς διφθέρας καὶ τὰ τσαγερά των.

Ὅλοι βαστάζοντες φαναράκια ἀναμμένα ἐπροχώρησαν τὴν νύκτα ἔξω τῆς πόλεως νὰ ἴδουν τὸν Ἀστέρη, νὰ ἴδουν ποιμένας, ἐκεῖ ὅπου ἀγραυλοῦντες ἤκουσαν τὴν νύκτα τῆς Γεννήσεως τὴν ἀγγελικὴν ψαλμωδίαν. Καὶ νύξ ὅπως ἦτο ἐπροχωροῦσαν εἰς τοὺς κήπους καὶ τοὺς λόφους κυττάζοντες πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ σκοντάπτοντες εἰς κάθε βῆμα κἀμνοντες σταυροὺς ἢ μετανοίζοντες, ἐνῷ ἐκροτοῦσαν χαρμονικῶς τὰ τσαγερά των. Φθάσαντες εἰς ἕνα λόφον ἐκεῖ αἴφνης ὅλοι σεύοντες τὰ ἀναμμένα φαναράκια των, ἀρχισαν νὰ ψάλλουν μὲ μίαν βαρύνον ἀρμονίαν :

— Σλάβα βίσνιχ Μπόγκνυ ! Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ !
Εὐρίσκοντο ἐπὶ τόπου ὅπου οἱ ποιμένες τῷ καιρῷ ἐκείνῳ εἶχον ἐνωπιισθῇ τῆς ἀγγελικῆς ὑμνωδίας.

Ἡ ρωσικὴ μελωδία κυλιόμενη ἐπὶ τῶν ἀρωματικῶν θάμνων τοῦ ὑσώπου ἐφθανε κάτω πρὸς ἡμᾶς ὥς νὰ ἐκρούοντο χάλκινα ὄργανα.

— Εἶναι Ρῶσοι προσκυνηταί, μᾶς λέγει ὁ ὁδηγός μας, ὁ γέρον Λοσίθεος. Πηγαίνουν νὰ ἴδουν τὸν Ἀστέρη τῶν Μάγων ἐκεῖ ὅπου οἱ ποιμένες ἤκουσαν πρῶτοι τὴν οὐράνιον δοξολογίαν...

Τὸ μεσονύκτιον ἀκριβῶς ἤρχισε μίαν ἀνεκλάλητος, μίαν ἀπερίγραπτος κωδωνοκρουσία.

Χριστούγεννα !

Γλυκύτεραν κωδωνοκρουσίαν δὲν εἶχον ἀκούσει εἰς τὴν ζωὴν μου. Οὔτε εἰς τὸ Ἅγιον Ὄρος, οὔτε εἰς τὸ Μέγα Σπήλαιον. Ἦτο μίαν συναντῖαν κωδῶνων παντὸς μεγέθους, ἡ ὁποία ἀπὸ λεπτοτάτην ἠδύλαον κροῦσιν ἀρχίσασα ἀπέληξεν εἰς ἕνα βόμβον βαρύνον ρωσικῶν μεγαλοῦχων κωδῶνων. Ὅλη ἡ φαντασία μου ἀφυπνίσθη καὶ ἀμέσως ἐσχημάτισα μὲ τὴν κωδωνοκρουσίαν ἐκείνην ἕνα γλυκὺν ὕμνον, ὅστις μοῦ ἐπανελάμβανεν εἰς τὴν ἀκοήν :

— Δόξα ἐν Ὑψίστοις ! Δόξα ἐν Ὑψίστοις !

Πάραυτα ὁ Ναὸς ἐφωταγωγῆθη ὅλος ἀπέξω. Συγχρόνως δὲ ἐντὸς ἤναψαν οἱ πολέελοι καὶ τὰ πολυκάνδηλα, τὰ ὁποῖα μὲ τὴν ἀπλετοὺν φωταγωγίαν περιέλουσαν ὅλον τὸ ἐσωτερικὸν τῆς ἀρχαίας ἐκείνης Βασιλικῆς, ὁποῦ ἐπλημύρισε, θαρρεῖς, ἀπὸ καταρράκτας ἐκπάγλου φωτός, συμπάρευσεν ἔν τῷ ἅμα τοὺς προσκυνητάς, οἱ ὁποῖοι εὐρέθησαν ἀθρόως ἅπαντες λαμπαδηφοροῦντες. Ἀπετελέσθη οὕτω μίαν πλημύρα φωτεινῶν θεαμάτων, τὰ φῶτα ἀνέβαινον, κατέβαινον, ὑψούντο, ἐχαμήλωναν, ἐκινούντο ὅλα πρὸς τὸ ἐσώτερον, πρὸς τὸ Ἅγιον Βῆμα, πρὸς τὸ Ἅγιον Σπήλαιον, ἐνῷ οἱ ψάλλται συνενωθέντες εἰς ἕνα χορὸν, ἔψαλλον :

— Δεῦτε ἴδωμεν πιστοὶ ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χρι-

στός, ἀκολουθήσωμεν λοιπὸν ἐνθα ὁδεύει ὁ Ἀστήρ ..

Ἐμπρὸς προηγείτο χρυσοστόλιστος καὶ χρυσοκόρυφος καὶ χρυσόπαστος ὅλος ὁ Μητροπολίτης Βηθλέεμ, ἔχων περὶ ἑαυτὸν τὸν κλῆρον τῆς Ἀγίας Πόλεως. Ἀκολουθεῖ ὅλος ὁ ποταμὸς τῶν προσκυνητῶν, καὶ κατέρχονται ὅλοι κάτω εἰς τὸ Ἅγιον Σπήλαιον.

Κεῖται τὸ Ἅγιον Σπήλαιον ἀκριβῶς ὑπὸ τὸ Καθολικὸν τοῦ Ναοῦ. Δύο κλίμακες ἐνθεν τῶν χορῶν, ἡ μὲν μὲ 13 βαθμίδας, ἡ δὲ μὲ 15, ἀγούσιν εἰς τὸν ἱερώτατον τοῦ Σπηλαίου χώρον, τοῦ ὁποίου οἱ βράχοι περιενεδύθησαν μὲ ὠραιότατα βαρύτιμα μάρμαρα, ἐσχηματίσθη δὲ μία ὑπόγειος Ἐκκλησία, ἡ ὁποία φωτίζεται μόνον διὰ κανδηλῶν, διηρημένη εἰς δύο μέρη. Δεξιὰ τὸ Ἅγιον Σπήλαιον, ἀριστερὰ ἡ Ἁγία Φάτνη. Τὸ σπήλαιον ἀνήκει εἰς τὴν κυριότητα τῶν ὁρθοδόξων. Εἶναι στρωμένον μὲ πάλλευκα μάρμαρα. Μία μικρὰ ἀφίς 8 ποδῶν ὕψους, καὶ 4 πλάτους, σκεπτεῖ μάρμαρον ἡμικυκλικόν, τοῦ ὁποίου τὸ ἐν μέσῳ κοίλωμα εἶναι ἐστεμμένον μὲ ἕνα ἀργυροῦν ἀστέρα, τεθέντα ὑπὸ τῶν Σταυροφόρων. Ἐκεῖ ὑπάρχει ἡ Ἁγία Τράπεζα, ἐνθα τελεῖται ἡ Λειτουργία. Ἐκεῖ ἐγεννήθη ὁ Σωτὴρ τοῦ κόσμου ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

Βυζαντινὸς χρονογράφος περιγράφει λεπτομερῆστα τὸ λαμπρότατον μουσαϊκόν, τὸ ὁποῖον κατεκάλυπτεν ὅλον τὸ μέρος αὐτό, καὶ τὸ ὁποῖον δὲν ὑπάρχει τώρα.

Ἴδου ἡ ὠραία περιγραφή :

Ἡ Παρθένος, ἡ ἀλόχευτος Δάμαλις, κατεκλίνετο ἐπὶ κλίνης στηρίζουσα τὴν κεφαλὴν διὰ τῆς δεξιᾶς καὶ ἐπακουμβόσα τὸν ἀγκῶνα τῆς ἀριστερᾶς, ἔβλεπε τὸν ἴδον αὐτῆς μὲ ἀγνὴν χάριν, δεικνυομένην διὰ τινος λεπτοτάτου μειδιάματος. Τὸ πρόσωπόν της δὲν ἦτο ἡλλοιωμένον, διότι ἀνωδύνως ἔτεκε. Παρ' αὐτῇ ἦσαν δύο ζῶα, ὁ βοῦς καὶ ὁ ὄνος. Ὁ δὲ Ἰησοῦς τὸ Παιδίον, ἐν τῇ Ἱερᾷ Φάτνῃ. Παρέκει οἱ ποιμένες. Ἐνωτισθέντες αἰρήνης τῆς θαίας φωνῆς, ἄφησαν τὰ πρόβατα ὑπὸ τὴν ἐπιτήρησιν τοῦ κυνὸς καὶ ἀπεμακρύνθησαν, ἔχοντες τὰ πρόσωπα πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ὦτα, προσπαθοῦντες ν' ἀκούσουν καλλιτέρα. Ἄλλ' ἰδοὺ ἕνας ἄγγελος· ἐμφανισθεὶς δεικνύει πρὸς αὐτοὺς τὸ ἐν τῇ Φάτνῃ Παιδίον. Τὰ πρόβατα ταραχθέντα διασκορπίζονται, ὁ δὲ κύων μὲ ἐκπληξιν βλέπει τὸν ἄγγελον. Παρέκει ἰδοὺ καὶ οἱ Μάγοι κατεβαίνοντες ἀπὸ τοῦ βουνόν. Ἀφιππεύσαντες προχωροῦν περὶ τοὺς βασιτάζοντες τὰ δῶρα τῶν, τὰ ὁποῖα γονυκλινεῖς ἰδοὺ προσφέρουσι πρὸς τὴν Θεοτόκον.

Τοιαύτη ἡ ἔξοχος μουσειογραφία, ἀφ' ἧς παρέλαβεν ἡ βυζαντινὴ ἀγιογραφία τὴν παράστασιν τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Πρὸς τὰ ἀριστερὰ στολισμένη ἐπίσης μὲ κανδηλάς καὶ βαρύτιμα ἱερὰ σκευὴ ὑπάρχει ἡ Φάτνη, ἀνήκουσα εἰς τοὺς Φεράγκους.

Σήμερον ὁ ναῦσχος τοῦ Ἁγίου Σπηλαίου εἶναι στολισμένος μὲ πολύτιμα ἀργυρὰ καὶ χρυσὰ στολίδια, μὲ εἰκόνας, μὲ ἀργυροτεχνήτους μεγάλας κανδηλάς, ὅλα ἀφιερῶματα Βασιλέων καὶ Ἡγεμόνων.

Ἀλλὰ τὸ βυζαντινὸν μουσαϊκὸν δὲν ὑπάρχει πλέον. Ἐχάθη.

— Πολλὰ πράγμα ἐχάσαμεν μέσα εἰς τὴν δίνην τῶν αἰώνων !

Ἔτσι μᾶς ἔλεγεν ὁ γέρον Λοσίθεος. Πολλὰ ἐχάσαμεν καὶ πολλὰ θὰ χάσωμεν, παιδί μου. Νὰ εἴμεθα εὐχαριστημένοι ἂν τὴν πίστιν διασώσωμεν...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

ΔΙΑ ΠΑΣΑΝ ΠΡΟΟΔΟΝ ΑΠΑΡΑΙΤΗΤΟΝ ΣΤΟΙΧΕΙΟΝ Ἡ ΥΓΕΙΑ

Κατὰ τὸ ἀρχαῖον γνωμικόν «Νοὺς ὑγιὲς ἐν σώματι ὑγιεῖ» ὁ ἄνθρωπος διὰ νὰ ἔχῃ καθαρὰν λογικὴν, ὀρθὰς σκέψεις, πρέπει νὰ ἔχῃ ὑγείαν. Ἐν τούτοις τὸ πολυτίμον τοῦτο ἀγαθὸν τῆς ὑγείας δὲν τὸ ὑπολογίζομεν, μᾶλλον δὲ καὶ συντελοῦμεν εἰς τὴν μείωσιν ἢ καὶ ὀλοκληρωτικὴν ἐξαφάνισιν τούτου.

Ἀπὸ τῶν ἀρχαιοτάτων χρόνων αἱ κυβερνήσεις καὶ τῶν πλέον ἀπολιτιστῶν κρατῶν ἐφρόντιζον διὰ τὴν ὑγείαν τῶν πολιτῶν τῶν, θεσπίζουσιν μάλιστα καὶ νόμους, ὑπὸ τῷ ὅπῳ θρησκευτικῶν διατάξεων, διὰ τὴν καλλιτέραν ἐφαρμογὴν τούτων, διότι ἐγνώριζον, ὅτι οἱ λαοὶ προκόπτουν μόνον διὰ τῆς ἐργασίας, ἡ ὁποία διὰ νὰ ἀποδώσῃ, ἀπαιτοῦνται στιβαραὶ χεῖρες καὶ δόκιμος νοῦς, ὑπάρχοντα μόνον εἰς ὑγιεῖς ὄργανισμούς. Διὰ τοῦτο εἰς τὸ ἄρθρον μας τοῦτο θὰ διαπραγματευθῶμεν ἐν ὀλίγοις περὶ τῶν μέσων τῆς συντηρήσεως τῆς ὑγείας μας.

Δόγμα τῆς ὑγείας εἶναι ὁ καθαρὸς ἀὴρ ὁ πηλλαγμένος ἀπὸ πάσης βλαβερᾶς οὐσίας καὶ μὲ ὀξυγόνον 21ο/ο ἐπὶ τοῦ ἀτμοσφαιρικοῦ ἀέρος, αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις καὶ ἡ παντοειδὴς καθαριότης, ἧτις πρέπει νὰ λέγεται καὶ μητέρα τῆς ὑγείας.

Τὸ ὀξυγόνον παραλαμβάνει ὁ ἄνθρωπος διὰ τῆς ἀναπνοῆς. Ἐκ τῶν πνευμάτων τοῦτο εἰσέρχεται εἰς τοὺς ἱστούς τοῦ σώματος, συντελοῦν ἐν αὐτοῖς εἰς τὰς διαφόρους καύσεις, δι' ὧν ἀποκαθαίρεται ὁ ὀργανισμὸς ἀπὸ τὰς περιττὰς καὶ βλαβερὰς οὐσίας.

Αἱ σωματικαὶ ἀσκήσεις γινόμεναι καθ' ἑκάστην πρωΐαν συντελοῦν εἰς τὴν τόνωσιν τῶν μυῶν τοῦ σώματος καὶ εἰς τὴν καλὴν λειτουργίαν τῶν ὀργάνων τοῦ ὀργανισμοῦ· ἐπὶ πλέον διὰ τὴν κίνησιν αὐτὴν ἐπιτρέπεται ἡ συσσώρευσις καὶ ἐγκατάστασις τῶν διὰ τῆς τροφῆς εἰσερχομένων ἀλάτων εἰς τὰς διαφόρους ἀρθρώσεις καὶ ἀγγεῖα ὥστε νὰ ἀποφεύγεται ἡ νὰ ἐλαττωθῇ ἡ ἀρτηριοσκληρώσις.

Καὶ τέλος ἡ καθαριότης ἀπομακρύνει τὰ νοσήρα σπέρματα τοῦ περιβάλλοντος καὶ προκείμενον περὶ ἀτομικῆς καθαριότητος, διὰ τῶν πλύσεων ἢ λουτρῶν, ἀπομακρύνονται ἀπὸ τὸ δέρμα ὅλα ἐκεῖνα αἱ βλαβεραὶ ὑλαί, αἵτινες ἐκτὸς τῶν ἄλλων (δυσσοσμῖαι, μολύνσεις κλπ.) ἐμποδίζουν καὶ τὴν ἄθλητον ἀναπνοήν.

Παραλλήλως πρὸς τὰ ἀνωτέρω δέον τὸ ἄτο.

Ο ΠΑΤΡΙΑΡΧΗΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ ΚΑΙ ΤΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ

ὑπὸ Πανοσιολ. Ἀρχιμανδρίτου ΑΚΑΚΙΟΥ ΠΑΠΠΑ

Ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως κ. Ἀθηναγόρας διορισθεὶς Μητροπολίτης τῶν Ἑλλήνων ἐν Ἀμερικῇ καὶ ἐκεῖ σπουδάσας ὅλας τὰς πλάνας καὶ αἱρέσεις τῶν Εὐρωπαίων καὶ δὴ τῶν Προτεσταντῶν ἀπεστάλη ὑπ' αὐτῶν, μέσῳ τῆς πολιτικῆς καὶ κατέλαβε τὸν θρόνον Κωνσταντινουπόλεως, ἵνα μολύνῃ αὐτὸν καὶ μεταδώσῃ εὐκολώτερον ἐκείθεν τὰς δλεθρίους γνώσεις πλάνας καὶ αἱρέσεις ὅπου ἐσπούδασεν ἐκεῖ, εἰς τὴν Ὁρθόδοξον Ἀνατολικὴν Ἐκκλησίαν. Διὸ καὶ ἔγραψαν πολλάκις αἱ ἐφημερίδες Κωνσταντινουπόλεως τὰ σαθρὰ φρονήματά του, ὅτι δηλαδὴ ὁ Χριστιανισμὸς τῆς ὑψηλῆς θά ἀσπασθῇ τὸν Προτεσταντισμὸν !!! ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος εἶναι Τούρκος ; !!! καὶ τόσα ἄλλα παράδοξα καὶ χονδροειδέστατα ληρήματα ἀνάξια τῆς Πατριαρχικῆς ἀξίας καὶ θέσεώς του ὡς Οἰκουμενικοῦ.

Ἐσχάτως δὲ ἤρχισε νὰ κινεῖται καὶ νὰ ἐνδιαφέρεται διὰ τὴν ἔνωσην δῆθεν τῶν Ἐκκλησιῶν, ὡς ποτὲ ὁ καθόλου ὁμοίως του Μελέτιος Μεταξάκης ὁ Μασσόνος, ὁ τοσοῦτον κατατράχας τὴν Ἐκκλησίαν τὸσον τὴν Ἑλληνικὴν ὅσον καὶ τὴν Ἱεροσολυμιτικὴν ὁμοῦ μετὰ τοῦ συνεργάτου του Χρυσόστομου Παπαδοπούλου τῆς ξυνωρίδος αὐτῆς τοῦ νεωτερισμοῦ, ἐπὶ Λαμνανοῦ Πατριάρχου.

Τὸ Παγγρησιανικὸν ἢ μᾶλλον Πανδαιμόνιον Συνέδριον ἐν Ρόδῳ ὁ Κ)πόλεως ἐμαστόρευεν μετὰ τῶν λοιπῶν συντρόφων του, ἀπαράλλακτα ὅπως ὁ Μεταξάκης εἰς τὴν Κ)πολιν κατὰ τὸ 1923 τὸ κληθὲν ὑπ' αὐτοῦ Διορθόδοξον συνέδριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀπεφάσισαν οἱ λαβόντες μέρος ἐχθροὶ πάντες τῆς Ὁρθοδοξίας, νὰ ἀλλαγῇ τὸ ἡμερολόγιον, νὰ νυμφεύον

ται οἱ Δεσποτάδες, νὰ δευτεροπανδρεύονται καὶ τοι τοπανδρεύονται οἱ χῆροι Ἱερεῖς, καὶ νὰ ἔχουν ἐνεργὸν τὴν Ἱερωσύνην !!! καὶ τόσας ἄλλας καινοτομίας ἐναντίας εἰς τὴν Ὁρθοδοξίαν. Βλέπετε, ἀγαπητοί μου Χριστιανοὶ Ἕλληνες, πανομοιότυποι οἱ δύο οὗτοι Πατριάρχαι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, μαθηταὶ τῶν Μασσονικῶν σχολῶν πρὸς κατάργησιν τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ μετάδοσιν καὶ ἐξάπλωσιν τῆς Μασσονίας καὶ ἀθεΐας. Βλέπομεν δὲ ταυτοχρόνως, (κατὰ συγκυρίαν μήπως ; ἀδύνατον!) καὶ τὸν Ἱεροσολυμιτικὸν θρόνον κατηλθῆναι ὑπὸ Μασσόνου ὡς βεβαιούσιν τόσα θρησκευτικὰ περιοδικὰ !!! Ἦδη λοιπὸν οἱ δύο ἀποστολικοὶ θρόνοι τῆς κατὰ ἀνατολὰς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας εἰσι δυστυχῶς, κατ' ἐγκατάλειψιν Θεοῦ, ὑποδουλωμένοι εἰς βδελύγματα τῆς ἐρημώσεως, ὡς ἀναφέρει εἰς τὴν ἀποκατάλυσιν τοῦ Ἰωάννης ὁ Θεολόγος !!! Τὶ περιμένομεν λοιπὸν, διόρθωσιν τῆς Ἐκκλησίας ἢ κατάργησιν αὐτῆς τελείαν ; Προλέγει τὸ τοιοῦτον καθαρὸ ὁ Ἱερομάρτυρ. Κοσμάς ὁ Φλαμιάτης εἰς τὸ βιβλίον του (Φωνὴ Ὁρθόδοξος καὶ σπουδαία). Λέγει, λοιπὸν ὅταν πάντες οἱ Πατριαρχικοὶ καὶ Μητροπολιτικοὶ θρόνοι καταληφθῶσιν ὑπὸ ὀργάνων τῆς Μασσονίας, τότε θὰ ἐνεργήσουν οὗτοι νὰ συνέλθῃ Σύνοδος, ἥτις θ' ἰθέσῃ εἰς τὸ ἐδώλιοιον τοῦ κατηγορουμένου τῶς 7 ἁγίας καὶ οἰκουμενικάς Συνόδους θὰ καταργήσουν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ θὰ εἰσαγάγουν τὸν Προτεσταντισμὸν. Πρὸς τοῦτο προετοιμαζοῦν εἰς τὰ σχολεῖα ἀπὸ τοῦδε τὰ διάφορα πολιτικά στελέχη, διδασκάλους, Καθηγητάς, Ἱατροὺς Ἐπιστήμονας ἵνα καὶ οὗτοι ὑποβοηθήσωσι τὴν πρᾶξιν αὐτὴν τῶν ἐπιβούλων αὐτῶν Κληρικῶν καὶ εὐκολώτερον ἐπιτύχουν τοῦ σκοποῦ των.

Αὐτὴν τὴν ἀποστολὴν ἐκτελεῖ ἤδη ὁ Πατριάρχης Κωνσταντινουπόλεως, περιερχόμενος ἤδη τὰ λοιπὰ Πατριαρχεῖα, ἵνα ἐξαλείψωσιν ἀπὸ τῆς γῆς τὴν μικρὴν ἐπὶ ἐναπομείνασαν ἀκτίνα τῆς Ὁρθοδοξίας, καὶ καυχῇ ὁ Σατανᾶς καὶ Διάβολος, ὅτι ἐπὶ τέλους ἐξερίζωσεν τὴν Ὁρθοδοξίαν ἀπὸ τῆς γῆς καὶ ἤδη βυσιλεύει παντοῦ ἡ πλάνη, ἡ αἵρεσις καὶ ἡ κακοδοξία. Καὶ καὶ μὲν ἡ ἔνωσις ὅλων τῶν Ἐκκλησιῶν, ὅπως ἦσαν πρὸ τοῦ σχίσματος ἐπὶ χίλια ἔτη, εἶναι μέγα κατόρθωμα καὶ ἡ σωτηρία ὅλης τῆς ἀνθρωπότητος, τοῦτο ἄλλωστε εὐχεται καὶ παρακαλεῖ ἡ Ἐκκλησία μας καθημερινῶς λέγουσα «ὕμνος τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως», πλὴν νὰ γίνῃ αὕτη σύμφωνα μετὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μετὰ τοὺς κανόνας τῶν Ἀγ. Συνόδων, καὶ ὅπω. ἔγινεν ἀπ' ἀρχῆς ὁ χωρισμὸς ἀπ' αὐτοὺς, νὰ γίνῃ καὶ ἡ ἐπιστροφὴ των, δηλαδὴ οἱ Λυτικοὶ νὰ ἐπιστρέψουν καλῶς, ὅθεν ἐξῆλθεν κακῶς.

Πάντες γνωρίζομεν ἱστορικῶς, ὅτι οἱ κατὰ καιροὺς Πάπαι ἐλαυνόμενοι ὑπὸ τοῦ Δαίμονος τῆς οἰήσεως καὶ ὑπερηφανείας, κατασκεύασαν μόνοι των τὸ πρῶτεϊον καὶ τὸ ἀλάθητον ὡς ἄλλος Ἐωσφό-

μον νὰ σιτίζεται καλῶς μετὰ καθαρὰν τροφήν καὶ εἰς ποσότητα ἀνάλογον πρὸς τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν ἐργασίαν. Ἐπίσης ἡ κατοικία πρέπει νὰ εἶναι εὐρύχωρος καὶ τὸ ὑπνοδωμάτιον εἰς θέσιν νοτιοανατολικὴν ταύτης. Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐργασία πρέπει νὰ εἶναι ἀνάλογος πρὸς τὰς δυνάμεις τοῦ ἐργαζομένου καὶ νὰ τελεῖται ὑπὸ ὑγιεινὰς συνθήκας, νὰ μὴ ἔχῃ δὲ διάρκειαν πλέον τῶν κανονισμένων ὥρων, ὁπότε θέλουσιν ἐπέλθῃ ὑπερκοπώσεις.

Ἰδοὺ οἱ κυριώτεροι ὅροι, οὓς δεόν νὰ ἐφαρμόζωμεν εἰς τὴν καθόλου ζωὴν μας πρὸς διατήρησιν τῆς ὑγείας μας.

Π. Κ.
Ἱατρός

Ὑπεύθυνος ὅλης Παναγιώτης Ι. Βρετάνος
Κάνιγγος 32 — Ἀθήναι

Τυπογραφείου Γεωργίου Σερμπίνη
Θεμιστοκλέους 33 — Ἀθήναι

Γεγονότα καὶ Κρίσεις

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΙΣ

Ἡ Διοικοῦσα Ἐκκλησιαστικὴ Ἐπιτροπὴ φέρει εἰς γνώσιν τοῦ ἀνὰ τὴν χώραν ἡμετέρου Ἱεροῦ Κλήρου διὰ τὴν 13ην τοῦ μηνὸς Ἰανουαρίου κατὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, ἡμέραν Τρίτην, ἀπεφασίσθη ἡ σύγκλησις τοῦ διὰ τὸ Γ'. Ἱερατικὸν Συνέδριον ἐν τοῖς Γραφείοις τῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν.

Πανήγυρις Παραρτημάτων μας.

Τοῦ Ἀγ. Σπυρίδωνος ἐπανηγύρισαν μεγαλοπρεπῶς τὰ Παραρτήματα Σαλαμίνας καὶ Λαμίας. Εἰς Σαλαμίνα ὠμίλησεν ὁ Ἱερολογιώτατος Διάκονος Σπυρίδων Ἑρμογένης καὶ παρευρέθη ὁ Πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Γεώργ. Κόττης. Εἰς Λαμίαν ὠμίλησεν ὁ διοικολογώτατος Μοναχὸς Μᾶρκος Χανιώτης ἐνώπιον πολυπληθοῦς ἐκκλησιάσματος.

Ἐπίσκεψις Παραρτημάτων

Ὁ Πανοσιώτατος ἱερομόναχος Γρηγόριος Παπαβλάχος ἐπεσκέψθη, ἐντολῇ τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς, τὰς Πάτρας, ὅπου ἐλειτούργησε διὰ τοὺς ἀδελφούς τοῦ ἐκεῖ Παραρτήματος.

Σύνοδος ὁμοφρόνων ἐν Ἀμερικῇ.

(Τοῦ ἀνταποκριτοῦ μας).

Εἰς Ἀμερικὴν συνήλθε Σύνοδος τῶν ἀκολουθούντων τὸ Πάτριον Ἑορτολόγιον. Εἰς αὐτὴν παρεκάθησαν 7 Ἀρχιερεῖς, 120 κληρικοί καὶ 127 λαϊκοί, ἀντιπρόσωποι ἱσαρίθμων Κοινοτήτων. Εἰς τὴν Σύνοδον ὠμίλησεν μετ' ἐνθουσιασμοῦ ὁ Πρωτοσύγκελος τῶν ἐν Ἀμερικῇ Γ.Ο.Χ. Ἀρχιμανδρίτης κ. Πέτρος Ἀστυφίδης. Ὁ Μητροπολίτης Φιλαδελφείας Δημήτριος ἐξήγε τὴν δρᾶσιν ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας τῶν Ἑλλήνων Παλαιομερολογιτῶν καὶ ἐξέφρασε τὴν συμπάθειαν τῆς Συνόδου διὰ τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ., τὴν ὑπὸ τὴν Ἐκκλησι. Ἐπιτροπὴν.

ροὶ χωρὶς οὐδεμίαν ἐπὶ τῆς γῆς Ἐκκλησίαν νὰ τῆς τὸ ἀναγνώριση καὶ παραδεχθῇ ποτέ, τὴν μὲ ἐνζωμον ἄρτιον Λειτουργίαν ἢν παρέδωκεν ὁ Χριστὸς ἀπ' ἀρχῆς καὶ οἱ ἅγ. Ἀπόστολοι μετέβαλαν εἰς Ἀζωμον καὶ τὴν Θεῖαν Κοινωνίαν μὲ ὅστις, τὸ εἰς τρεῖς ἀναδύσεις καὶ καταδύσεις ἐντὸς τοῦ ὕδατος κατὰ τὸν τύπον τῆς ταφῆς τοῦ Χριστοῦ βάπτισμα, εἰς ὀντισμα μετέβαλον, τὴν προσθήκην καὶ ἐκ τοῦ Υἱοῦ εἰς τὸ Σύμβολον τῆς πίστεως ἐπρόσθεσαν, τὴν ἀγαμίαν ὁλοκληροῦ τοῦ Κλήρου ἐσφυρηλάτησαν, τὴν ἐκκοπὴν τῆς κόμης καὶ τὸν ξυρισμὸν τῶν γενειῶν ἐμηχανεύθησαν, παρὰ τὴν συνήθειαν τῶν Κληρικῶν τῆς Παλαιᾶς καὶ νέας Διαθήκης καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστοῦ οὐ ἀντιπρόσωποι ἐπὶ τῆς γῆς καυχῶνται ὅτι εἶναι οἱ ἀνόητοι.

(Συνέχεια εἰς τὸ ἐπόμενον)

Κήρυγμα εἰς Ἑὐαγγελιστρὶαν Καραβᾶ.

Εἰς τὴν ἐνορίαν τῆς Ἑὐαγγελιστρίας ἤρχισε πνευματικὴ δρᾶσις. Οὕτω ἐκτὸς τῶν προωινῶν κατὰ Κυριακὴν κηρυγμάτων γίνονται καὶ ἀπογευματινὰ τοιαῦτα ὑπὸ τοῦ Καθηγητοῦ κ. Ἰωάννου Καλοσκάμη, υἱοῦ τοῦ πατρὸς Νικολάου. Ἀσφαλῶς θὰ ὠφεληθῶσιν οἱ προσερχόμενοι.

Ἀπάντησις εἰς ἀνωνυμογρίφον.

Ὁ Πρόεδρος τῆς Π.Θ.Ε.Ο.Κ. κ. Γεώργιος Κόττης ἀπαντᾷ ἀπὸ τῆς παρουσίας στήλης εἰς τὸν ἀνωνυμογρίφον, ὅστις τοῦ ἐστειλε μακρὰν ἐπιστολὴν εἰς τὸ κατάστημά του, ὅτι αὕτη ἐξείφθη εἰς τὸν κάλαθον τῶν ἀχρηστων. Θὰ λαμβάνονται ὑπ' ὄψιν μόνον ὅσαι ἐπιστολαὶ φέρουν ὑπογραφήν καὶ καταγγέλλουν ὑπευθύνως.

ΠΕΝΘΗ

ΚΩΝ)ΝΟΣ ΡΟΥΣΟΠΟΥΛΟΣ - ΚΩΝ)ΝΟΣ ΣΓΟΥΡΔΑΣ

Δύο καλαιοὶ ἀγωνιστὰ καὶ στρατιῶται τῆς Ὁρθοδοξίας, ὁ Κων)νος Ρουσόπουλος καὶ Κων)νος Σγούρδας ἀπεδήμησαν εἰς Κύριον. Ἠγωνίσθησαν μετὰ ζήλου καὶ αὐταπονήσεως καὶ διέθεσαν ὅλας τὰς δυνάμεις εἰς τὴν προαγωγὴν τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος. Ὅλοι θὰ ἐνθυμούνται τοὺς δραστηρίους αὐτοὺς ἀδελφούς καὶ ὅλοι θὰ εὐχῶνται ὅπως ὁ Κύριος ἀναπαύσῃ αὐτοὺς ἐν χώρᾳ ζῶντων καὶ τοὺς ἐμβραβεύσῃ διὰ τὴν πίστιν καὶ τὰ ἔργα τῶν.

MARIA ΚΩΝ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΥ

Τὴν 4ην Δεκεμβρίου ἐ.ε. ἀπεδήμησε πρὸς Κύριον καὶ χριστιανοπρεπῶς ἐκηδεύθη, ἡ πλήρης ἡμερῶν καὶ εἰς ἡλικίαν 82 ἐτῶν, σεβαστὴ δέσποινα Μαρία Κων. Ἀγγελοπούλου, μήτηρ τοῦ Ἀντιπροέδρου τοῦ ἐν Βόλῳ Παραρτήματός μας κ. Ἀθαν. Ἀγγελοπούλου.

Τὴν ἐκφορὰν τῆς μεταστάσεως μέχρι καὶ τοῦ τάφου αὐτῆς, ἠκολούθησαν, πλὴν τῶν τέκνων καὶ συγγενῶν αὐτῆς, ὁ Νομάρχης Βόλου κ. Γ. Παπαδάκης, ὁ διευθυντὴς τῆς Νομαρχίας κ. Γ. Κονίδης, ὁ Πρόεδρος τοῦ Παραρτήματος Βόλου κ. Δημ. Παυλῆς, μετὰ τῶν μελῶν τοῦ Διοικητικοῦ αὐτοῦ Συμβουλίου, ἀνώτεροι ὑπάλληλοι τῆς Νομαρχίας καὶ τοῦ Κέντρου Κοινωνικῆς Προνοίας Βόλου καὶ πλῆθος χριστιανῶν ἀδελφῶν.

Τὴν νεκρώσιμον ἀκολουθίαν ἐψάλλον ὁ πανος. Ἀρχιμανδρίτης πατὴρ Χρυσ. Νασλίμης καὶ ὁ αἰδὸς ἱερεὺς τοῦ Παραρτήματος Λαρίσης πατὴρ Ἀντώνιος Παπακαλούσιος.

Ἐπὶ τῆς σοροῦ τῆς μεταστάσεως κατετέθησαν βαρύτιμοι στέφανοι ἐκ μέρους τῶν τέκνων αὐτῆς, τοῦ Νομάρχου Βόλου κ. τοῦ Διοικ. Συμβουλίου τοῦ Παραρτήματος.

Τὴν νεκρὰν ἀπεχαιρέτησε δι' ὥραίου καὶ συγκινητικοῦ λόγου ὁ π. Χρυσ. Νασλίμης, σύντομον δὲ καὶ κατὰ ληλον ἐπακήδειον ἐξεφώνησεν ὁ Πρόεδρος τοῦ Παραρτήματος Βόλου κ. Δημ. Παυλῆς.

ΠΡΟΣΟΧΗ

Κυκλοφοροῦν ἡμερολόγια πρὸς ὠφέλειαν ἰδιώτου. Ἀπαντες ὅσοι πιστεύουν εἰς τὸν ἱερὸν ἀγῶνα πρέπει νὰ προμηθευθοῦν τοὺς Ἡμεροδείκτας τοῦ καὶ τῆς 1960 ἀπὸ τὰ γραφεῖα.